

Slovenija, od kod višinci tvoji

Kostanjevičan, 23-letni Adam Jordan, je sila urno, v manj kot sedmih dneh, prekolesari **Slovensko turno kolesarsko pot** (STKP), dolgo približno 1850 kilometrov s 50.000 metri višinske razlike. Najnižje je bil v Piranu, najvišje na Peci, ves čas pa presenečen in navdušen nad raznolikostjo pokrajine.

GREGA KALIŠNIK

Potohodci imajo svojo **Slovensko planinsko pot**, 617-kilometrsko vijugavko s 37.000 višinskimi metri od Maribora do Ankarana, in tako se je nekdo ne tako davno tega vprašal, zakaj ne bi česa podobnega namenili še turnim kolesarjem. In kdo bi to, natančneje, je bil? Idejo je konec leta 2012 dal Bojan Rotovnik, **Slovensko turno kolesarsko pot** pa je kot idejni oče in vodja projekta zasnoval ter izpeljal **Jože Rovn** skupaj s Komisijo za **turno kolesarstvo Planinske zveze Slovenije (PZS)** in prostovoljci. Gre za kolesarsko različico, ki povezuje pomembnejše slovenske gorske in hribovske predele, hkrati pa kolesarje usmerja na poti, kjer je vožnja dovoljena.

Meri približno 1850 kilometrov in pri tem (biciklist) premaga kar 50.000 metrov višinske razlike. Vsak porojen izziv najprej vabi v osnovno premagovanje, sčasoma pa se poskusi razplamtijo v rekordno naskakovanje, na STKP recimo, kdo jo bo prebicikliral najhitreje. Odgovor je ta čas jasen, to je postoril 23-letni Adam Jordan iz Kostanjevice na Krki.

Malo v hladno podatkovje. STKP ima 43 etap, 127 kontrolnih točk, žigi se zbirajo v dnevniku, v desetih letih se jih je nabralo skoraj 6000. Torturo so rojstnega leta 2016 najprej zmogli Marko Vidmar po časovno ločenih etapah ter Pia Peršič in Andrej Martinčič prva v kosu. Do zdaj se lahko z njo hvalisa 58 predstavnikov bolj grobega in 22 predstavnic domnevno nežnejšega spola, vsi našega naroda sinovi in hčere, Sašo Grm jo ima v žepu tolikokrat kot Tadej Pogačar Tour. Pred Jordanom (ki ni v sorodu z ameriškim Michaelom istega priimka) jo je najhitreje, v slabih 19 dneh, prekolesarila Katja Kegl Vencelj, tudi rekorderka ženske **Slovenske planinske poti**.

LJUBEZEN S PRIDRŽKOM

V še mlajših letih je Adam Jordan

začel cestno kolesariti, seveda, kaj pa tretjega, če je iz Dolenjske, iz Kostanjevice na Krki, »razvijal sem se nekako do članske konkurence«. S cestnim kolesarjenjem je šlo vse bolj zares, vse bolj profesionalno in to, da vse življenje podrejš zgolj temu, se mu ni zdelo osrečujoče, »začel sem se ukvarjati z malo drugačnimi izzivi, ki pa so ohranjali mojo ljubezen do kolesarstva«.

V cestnem kolesarjenju torej ni šlo zgolj za to, »da bi šel na kolo in samo užival, ampak za specifične treninge, dirkam prilagojeno hrano, spanec, vse osnovne življenjske obveznosti si moral dati velikokrat na stran, in ko kolesarstvo ni več le šport, ampak način življenja ...«. Tega si res ni želel.

Najprej je predsedal na gravel kolesarstvo, makadamkanje, pa kmalu ugotovil, da se razvija v podobno smer kot cestno bicikliranje, »vedno pa sem užival na daljših poteh, turah in recimo, da sem se našel v dolgo-progaških izzivih«. Pred STKP je prevozil kar nekaj maratonk, najdaljša je bila dirka po Atlasu, dolga 1400 kilometrov, »prevozil sem tudi nekaj slovenskih tur, do 1000 kilometrov«.

Zakaj STKP? »Gre za pot, ki je dobro označena, omogoča lepe razglede, manjka pa ji prepoznavnosti, kakršno bi lahko imela glede na to, po kakšnih krajih pelje, pokaže raznolikost Slovenije, pomemben je tudi trud, ki so ga vložili v njeno pripravo.« Poleg kolesarskega izziva se mu je zdela pomembna promocija Slovenije zunaj Gorenjske, ki velja, kot pravi Dolenjec, za klasično kolesarsko destinacijo. »Tudi drugje so zelo lepi kraji, ki omogočajo užitek na kolesu.«

Načeloma sta start in cilj v Ljubljani, a ker je pot krožna, razdeljena na 43 etap, se je lahko lotiš od koderkoli. Adam Jordan je šel nad Slovenijo v domači Kostanjevici, iz naselja Oštrc nad dolenjskimi Benetkami.

Večinoma gre za makadamsko, sem ter tja tudi gorskokolesarsko špuro, »vsebuje tudi odseke, kjer moraš sestopiti s kolesa, pot med

posameznimi postajami ni vedno najlepša«. **Turno kolesarstvo** ne pomeni, da se lahko samo pelješ, ampak pride tudi del, ko je treba razjahati, ker je tehnično prezahteven.

POSEBNA KATEGORIJA

Je to torej makadamkanje ali gorsko kolesarjenje? »Rekel bi, da gre za posebno kategorijo. Večinoma so lepi makadamski odseki, kakšen del, na katerem bi bilo lažje z gorskim kolesom, asfalta je zelo malo, če že, gre za kratke spuste v doline.«

Nesiva pot ga je v grobem vodila iz Kostanjevice na Krki skozi Posavje proti Štajerski, kjer je zavil na Mariborsko Pohorje, sledili so Koroska, spust proti Ljubljani, čez Polhograjsko hribovje proti Gorenjski z izhodiščema na najvišjega očaka, na Vršič po stari pošarski poti, pa v dolino Soče, Idrijo, Ajdovščino, nato proti Obali, v Koper, Piran, Sečovelje, obrat proti Notranjski, potem proti Kočevju, v Belo krajino in čez Gorjance v Kostanjevico.

Ni imel specifičnih, posebnih priprav, »bolj je šlo za mentalno kot fizično borbo, seveda moraš biti tudi dobro telesno pripravljen«. Neizizvalno Jordan največ vozi makadamsko kolo, STKP pa je prejezdil na mešanici, »kolo ima gorske gume, spredaj vzmetenje, a v slogu gravel kolesa«. Gravel kolesa, ki je zmožno tudi čez zahtevnejše detalje.

Kolo je z vso prtljago tehtalo petnajst kilc, kar ni pretirano veliko, »s seboj imaš le tisto, kar je res pomembno«. Imel je spremstvo, na katero pa se glede temeljnega name-na, bicikliranja, ni mogel zanašati. »Imel sem spalno podlogo bivy bag, to je kot spalna vreča, le da v njej ni puha, puhovko, nogavičke, rokavčke, pa gele, energijske ploščice.« Ekipa je bila poleg, ker je del projekta dokumentarni film, katerega namen je prikazati Slovenijo kot turistično destinacijo, vabilo, da se ljudje tudi sami lahko lotijo teh poti, »v enem letu, dveh tednih, kolikor si pač zastavijo«. Slovenija, tako Jordan, nam z raznolikostjo omogoča, da v zelo različnih delih doživimo nekaj le-

pega. Z lepoto in neokrnjenostjo je domovina mladeniča presenetila, »dolgo časa ni nobenega mesta, trgovine, voziš se po hribih, med kočami, nimaš stika s civilizacijo«. Hrano si je sam kupoval po trgovinah ali jedel v **planinskih kočah**.

FINIŠ BREZ PAVZE

Na dan je prevozil od 250 do 300 kilometrov, dnevno pospravil od 7000 do 8000 višinskih metrov, »spal sem po približno štiri ure«, zadnjih 48 ur je vozil brez pavze. Najprej si je postavil časovno mejo petih dni, »a planinskega dnevnika nisem prebral dovolj natančno, da bi vedel, da pot vsebuje toliko delov, kjer moraš sestopiti in se pomikaš bistveno počasneje«. Po dobrih treh dneh je vedel, da bo zadevo lahko izpeljal v enem tednu. In jo je v šestih dneh, 21 urah in 20 minutah. Ponavadi se je v izziv zagnal, ko je bila še tema, pa tudi ob koncu dneva je potegnil v urice, ko je potreboval umetno svetlobo. Razen na koncu, ko je 48 ur vozil neprenehoma, a na srečo »sem bil prvo od tistih dveh noči na Primorskem, kje je bilo malo možnosti, da bi zavil na grd, slab teren, druga, zadnja noč pa je potekala po znanem terenu, Bela krajina, Goričanci«. Čeprav je bil večino časa v nekoliko višjih legah, je do njega pljusnil tudi vročinski val.

V spremljevalni družini so bili dva snemalca, ki bosta delala film, fotograf, pa Adamov oče Jakob in prijatelj, ki je skrbel za objave na socialnih medijih. Film bo premierno predvajal na našem Festivalu gorniškega filma prihodnje leto.

V času, ko sva se v vročinskem hladu ljubljanskega centra pogovarjala, mu še ni uspelo preveriti, koliko je na skoraj tedenskem križevem potu shujšal, pretežno je jedel sladkarije, bombone, piškote in podobno, malo večjo, toplo hranilno dozo je zaužil zvečer, pred spanjem.

Najnižja točka na njegovi poti je bil Piran, najvišja najverjetneje pri domu na Peci. Najtežje mu je bilo po koči na planini Kuhinja na Tolminskem, »ko sem se zjutraj zbudil, sem moral takoj v predel, ko sem navzgor hodil, navzdol pa je bila pot nevzdrževana, nekaj pašnikov je bilo, tudi navzdol sem moral hoditi, po temi, tako da sem, ko sem prišel v Tolmin, potreboval kar nekaj časa, da sem mentalno spet prišel k sebi«.

Nevarnosti? »Pot sploh ni ne-

varna ali tehnično zahtevna, z nekaj, kot sem povedal, izjemami.« Namensko je predstavil Slovenijo, naslednji korak, pardon, pedalni obrat, je priprava dokumentarnega filma, jasno, postavil je tudi z razkorakom najhitrejši čas prevožene STKP, »imamo veliko posnetega materiala, ki bo lahko uporaben za promocijo občin«. V filmu bo šlo predvsem za Adamovo vožnjo, občutke, »malo tudi govorim«, a prevladoval bo spremni govor, voice over.

PONOTRANJENA NOTRANJSKA

Najmanj je pred letošnjim avgustom poznal Štajersko in Koroško, »najbolj pa sem užival na Notranjskem, kjer so res lepi makadami, poti, gozdovi, mir«. Koliko je bilo medvedov, ne ve, ker ni nobenega srečal. Kako srno, zajca pač.

Za letos nima večjih kolesarskih načrtov, morda kak *bike packing*, bolj zase, za užitek, »drugo leto pa se bom spet odpravil na dirko v pogorje Atlas, v Maroko«. Lani avgusta je končal diplomski študij menedžmenta, »študentski status sem podaljšal, aktivno iščem zaposlitev, a trenutno je to na mojem področju precej težko«.

Projekt STKP so podprli sponzorji, občine, »zagotovo ne bo profitabilen, gre za zadevo, ki sem si jo zadal, jo uspešno izpeljal in jo lahko omenim v svojem življenjepisu«.

Je bila na koncu eksplozija čustev ali predvsem utrujenost? »Ko sem prikolesaril v Kostanjevico, sem bil samo srečen, da sem nazaj pa da naslednji dan ne bo treba spet na kolo in pedalirati, mislim, da bodo vsa čustva še prišla za menoj. Seveda pa je šlo za zadovoljstvo, da sem stvar speljal do konca.«

Kot midva pogovor, od katerega pa je čas prevozil že toliko metrov, da so čustva zagotovo že ujela junaka STKP.

**NA DAN JE PREVOZIL
OD 250 DO 300
KILOMETROV, DNEVNO
POSPRAVIL OD 7000 DO
8000 VIŠINSKIH METROV,
SPAL PO PRIBLIŽNO ŠTIRI
URE, ZADNJIH 48 UR JE
VOZIL BREZ PAVZE.
STKP JE DOBRO OZNAČENA POT, KI OMOGOČA
LEPE RAZGLEDE, MANJKA PA JI PREPOZNAVNOSTI,
KAKRŠNO BI LAHKO IMELA GLEDE NA TO, PO KAKŠNIH
KRAJIH PELJE. POKAŽE RAZNOLIKOST SLOVENIJE,
POMEMBEN JE TUDI TRUD, KI SO GA VLOŽILI V NJENO
PRIPRAVO.**

ADAM JORDAN

Adam
Jordan

Lepo je v naši domovini biti kolesar.

Včasih je moral sestopiti. FOTOGRAFIJE NICOLÒ BLASI

V Logarski dolini

Misija opravljena.

Filmsko